

Nowe Przymierze w nauce Jeremiasza

Cały trzydziesty pierwszy rozdział Proroctwa Jeremiasza mówi o nadziei dla Izraela. W wersetach 31-34 prorok Jeremiasz pisze: *„Oto idą dni – mówi Pan – że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze. Nie takie przymierze, jakie zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ich ująłem za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi egipskiej, które to przymierze zerwali, chociaż Ja byłem ich Panem – mówi Pan – lecz takie przymierze zawrę z domem izraelskim po tych dniach, mówi Pan: Złożę mój zakon w ich wnętrzu i wypiszę go na ich sercu. Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich – mówi Pan – Opuśćcie bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę”*. O nowym przymierzu mówi także Pan Jezus, apostoł Paweł i inni prorocy, chociaż nie wymieniają słowa „nowe”, ale mówiąc o odrzuceniu grzechu i zawarciu przymierza wiecznego, mają na myśli to samo przymierze.

W Biblii znajdują się wersety mówiące o odnowieniu przymierza, np. Ezech. 16:62: *„I odnowię moje przymierze z tobą, i poznasz, że ja jestem Pan”*. Poniższe rozważania będą jednak traktować o przymierzu nowym.

PODSTAWA NOWEGO PRZYMIERZA

Święty Łukasz zanotował: *„Podobnie i kielich, gdy było po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich to nowe przymierze we krwi mojej, która się za was wylewa”* – Łuk. 22:20. Słowa te potwierdza apostoł Paweł w 1 Liście do Koryntian 11:25: *„Podobnie i kielich po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich to nowe przymierze we krwi mojej; to czyńcie, ilekroć pić będziecie, na pamiątkę moją”*. Krew Zbawiciela przelana na Golgocie była podstawą nowego przymierza. Należy przy tym uwzględnić zasadę sprawiedliwości: *„Skoro bowiem przyszła przez człowieka śmierć, przez człowieka też przyszło zmartwychwstanie. Albowiem jak w Adamie wszyscy umierają, tak też w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni”* – 1 Kor. 15:21, 22. Proszę zwrócić uwagę, że nasz werset mówi o bezwzględnej sprawiedliwości Bożej. Apostoł użył tutaj dwu znaczących słów greckich: w wierszu 21 *anastasis* – zmartwychwstanie, z całym procesem doskonalenia się, a w wersecie 22 (gdzie jest przeciwstawienie Adama) *zoopoiethesontai* – zostaną ożywieni, czyli przywróceniu do życia, zaś cały proces doskonalenia życia będzie następstwem tego ożywienia. To szczegółowe rozróżnienie zwraca naszą uwagę na naukę o okupie i ofierze za grzech. Jeśli nauka o okupie wyjaśnia samą cenę za życie Adama i gwarantuje podniesienie z

grobów, to nauka o ofierze za grzech określa, w jaki sposób Jezus umarł, dlaczego cierpiał i jak ma pomóc ludzkości w osiągnięciu doskonałości – pełnego zmartwychwstania.

Krew Zbawiciela przyrównywana jest czasem do „źródła życia”, o czym mówi sam Jezus w rozmowie z Samarytanką. Wspomina o tym również prorok Zachariasz: *„W owym dniu dom Dawida i mieszkańcy Jeruzalemu będą mieli źródło otwarte dla oczyszczenia z grzechu i nieprawości”* – Zach. 13:1.

„OTO IDĄ DNI”

Prorok, zapowiadając zawarcie nowego przymierza, określa we wstępie czas, w którym ma się to stać: nie teraz, nie zaraz, ale we właściwym czasie. Oto idą dni – dni te będą w specjalny sposób zaznaczone. Stwórca w swoim planie określił czasy i chwile, a chociaż Zbawiciel powiedział, że *„o tym dniu i godzinie nikt nie wie; ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko sam Ojciec”*, jednak zaraz przytacza historię potopu jako obraz. Te szczególne dni, określone gdzie indziej jako *„dni naprawienia”* lub *„odnowienia wszechrzeczy”*, będą poprzedzone dniem pomsty Jahwe, co pozwoli przeorać serca ludzkie. Czas ten musi być poprzedzony okresem wyboru Oblubienicy Chrystusa. Nie oczekujemy zatem wcześniejszego nadejścia tych dni, zanim wszyscy, którzy obecnie korzystają z krwi Chrystusowej, nie wejdą poza zasłonę – do nieba lub, jeśli nie pozostaną wierni, umrą śmiercią wieczną.

„ZAWRĘ Z DOMEM IZRAELSKIM I Z DOMEM JUDZKIM”

Prorok zapowiada wprawdzie zawarcie przymierza z obydwojema domami synów Jakubowych, ale w wersecie 33 mówi tylko o *„domu izraelskim”*, nie wspominając o Judzie. Zapowiedź Pana świadczy o tym, że nie zapomniał o wszystkich Izraelczykach, chociaż dziesięć pokoleń zostało rozproszonych przez Assyryjczyków i nigdy (jako naród) nie powróciło już do ojczyzny. Ten fakt historyczny ma dla nas ogromne znaczenie. Te dziesięć plemion wskazuje nam na cały rodzaj ludzki, który – tak samo jak Izraelici – zostanie włączony do tego przymierza. Prorok Izajasz wyjaśnia: *„I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójdziemy w pielgrzymce na górę Pana, do Świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić Jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu. Wtedy rozsądzać będzie narody i rozstrzygać sprawy wielu ludów, i przekują swoje miecze na lemiesz, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie*

miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej” – Izaj. 2:3, 4. Ta wędrówka nie oznacza wcale migracji narodów, nie będzie to bowiem potrzebne. Ludzie w szczerości serca (w pielgrzymce) włączą się w dzieło udoskonalania się, by zasłużyć na odrodzenie w doskonałości. Jerozolima zapewne będzie wówczas stolicą świata.

Stanie się Izraelitą nie oznacza tutaj obrzezki ciała (przymierze Zakonu już wówczas zaniknie), ale obrzezki serca. W nazwie „Izrael” zawarta jest wspaniała lekcja. Przypomnijmy, że imię to nadane zostało Jakubowi po walce z aniołem – z Bogiem. Składa się z dwóch części: *sara* – „walczący” i *El* – „(z) Bogiem”. Walka ta toczyła się jednak o błogosławieństwo, o zagrożone życie – Jakub doskonale rozumiał, że dla zachowania życia potrzebne jest błogosławieństwo Boże. To wspaniałe imię musi przyjąć każdy, kto doceni możliwość otrzymania życia wiecznego, kto chce o to życie walczyć i zabiegać o błogosławieństwo Boże.

Jest jeszcze jedno zagadnienie, związane z imieniem „Izrael”. Prorok Izajasz, mówiąc o nadziejach dla synów Jakuba, wypowiada się w taki sposób: *„Jeden powie wówczas: Ja należę do Pana! Drugi nazwie się imieniem Jakuba, a inny wypisze na swojej ręce: Własność Pana – i otrzyma zaszczytne imię Izrael – Izaj. 44:5. Pisząc o nadziei synów Jakubowych, a i całego świata, prorok zaznacza konieczność wysiłku dla uzyskania imienia „Izrael”. Stary Jakub został potracony w biodro – nowe imię otrzymał nie bez strat materialnych.*

Rozróżnienie proroka co do określenia „domu”, wskazuje, że zjednoczenie Izraela (lub Izraela i całego świata) nastąpi, zanim na sercu zostanie napisane nowe prawo. To dzień pomsty Jahwe spowoduje, że upadną ludzkie nadzieje, ambicje, uprzedzenia, podziały, nienawiści itp.

„NIE TAKIE PRZYMIERZE, JAKIE ZAWARŁEM Z ICH OJCAMI”

Nowe przymierze zostanie zawarte na całkowicie nowych zasadach. Nie będzie to kontynuacja przymierza Zakonu, opartego na prawie pisanym na kamiennych tablicach. Stwórca nie mógł wówczas (na górze Synaj) dotrzeć do serc ludzkich. Były one tak zdegradowane, że wypisanie na nich Bożych praw było w ówczesnych warunkach niemożliwe. Dlatego też nowe przymierze poprzedzają ogromne przygotowania. Podstawą jest okup za wszystkich. Aby jednak nie pozostawić wzbudzonej z grobów ludzkości samej sobie, w planie Bożym znalazła się ofiara za grzech, która określa sposób złożenia życia przez Zbawiciela. To ziemskie doświadczenie Chrystusa, od chrztu po Golgotę, będzie wykorzystanie jako pomocna dłoń dla wszystkich. Jednak nie tylko doświadczenie Chrystusa włączone zostanie w proces odnowy, lecz również doświad-

czenie Kościoła, Wielkiego Głona, Proroków Starego Testamentu, a nawet literalnych dzieci Abrahama, które przez Zakon i przymierze synajskie zdobyły pewną życiową wiedzę. To zjednoczenie wysiłków wszystkich przyniesie wspaniałe rezultaty.

Należy wspomnieć również o pośredniku doskonalszym niż Mojżesz. Mimo ogromnego przygotowania, Mojżesz nie miał za sobą ofiary zbawiennej i niewiele mógł pomóc ludziom w powrocie do doskonałości. Nowy Pośrednik, Chrystus (Głowa i Ciało), w doskonały sposób stanie przy ludzkości jako ich orędownik. Oczywiście rozumiemy, że rola orędownictwa dla Kościoła to coś zupełnie innego. Ludzkość jednak również nie będzie pozbawiona tej pomocy, jak mówi nam Księga Hioba 33:23-25: *„Jeżeli potem oręduje za nim jaki anioł, pośrednik, jeden na tysiąc, aby objawić człowiekowi jego obowiązek, i zmiłuje się nad nim: Wybaw go od zejścia do grobu, otrzymałem zań okup, to jego ciało odzyskuje młodzieńczą siłę, wraca do dni swojej młodości”. Słowo „orędownik” oznacza przyjaciela, który staje przy człowieku w trudnościach, odpięra za niego zarzuty potępiających sędziów lub występuje w jego imieniu przed królami. Rolę taką przyjął Chrystus wobec Kościoła.*

Nowe przymierze nie będzie takie jak przymierze Zakonu.

„CHOCIAŻ JA BYŁEM ICH PANEM”

Stwórca, zawierając przymierze synajskie z Izraelem, zapowiedział, że będzie ich Panem. Nie jest to jednak imię „Jahwe”, lecz „baal” – w znaczeniu pospolitym. Określenie to było powszechnie używane w związkach małżeńskich i taki związek powstał między Izraelem a Bogiem. Bóg wybrał sobie za żonkę Izraelitów, dlatego też każdy Żyd wstępujący do świątyni nakrywał głowę.

Ciekawą lekcję podaje tu Septuaginta. Zamiast słów *„choć ja byłem ich Panem”,* ma *„a ja nie zatroszczyłem się o nich”.* Tę wersję przyjmuje apostoł Paweł w Hebr. 8:9, gdy mówi: *„Nie takie przymierze, jakie zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ujął ich za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi egipskiej; ponieważ oni nie wytrwali w moim przymierzu, przeto ja nie zatroszczyłem się o nich, mówi Pan”.*

WARUNKI PRZYMIERZA

Nowe przymierze zostanie zawarte w zupełnie inny sposób. W 2 Mojż. 24:8 opisany jest moment zawarcia przymierza Zakonu: *„Wziął też Mojżesz krew i pokropił lud, mówiąc: Oto krew przymierza, które Pan zawarł z wami na podstawie wszystkich tych słów”.* Chociaż nowe przymierze będzie zawarte na zupełnie innych podstawach, zasada zostaje ta sama. Krew przymierza (tam krew zwierząt, tu krew Chrystusa) jest zastosowa-

na przy jego zawarciu. Krew Chrystusa, a właściwie jej wartość (bo coś by z literalną krwią robił Stwórca w niebie), wartość życia, musi być ostatecznie przyjęta przez sprawiedliwość Bożą, by grzechy ludzkie zostały darowane. Bóg nie liczy się z grzesznikiem, dlatego tak ważne jest ostateczne przyjęcie okupu przez sprawiedliwość Bożą. Mojżesz zapisał: „...przymierza, które zawarł z wami na podstawie tych słów”. Podstawą przymierza (tak starego, jak i nowego) jest prawo Boże – owe „dziesięć słów”, doskonały kanon przykazań. Różnica polega tylko na sposobie przyswojenia tych praw. Przykazania stanowiły podstawę przymierza.

„ZŁOŻĘ MÓJ ZAKON W ICH WNĘTRZU”

Nie w skrzyni przymierza, ani na szatach kapłana, lecz we wnętrzu. Pięknie to oddaje przekład „12 Tomów”: *„Umieszczę swe prawo w głębi ich jestestwa”*. Prawo to stanie się ich codziennym rozmyślaniem, będzie wypływało z głębi duszy i umysłu. Nie trzeba będzie się go uczyć – ono będzie w ludziach. Prawo Boże będzie dla każdego tak oczywiste, jak dla ciała chleb powszedni. Być może ma to swoją analogię w modlitwie Pańskiej?

„I WYPISZĘ GO NA ICH SERCU”

Serce jest siedliskiem uczuć i symbolem miłości. Ludzie będą rozkoszować się prawem Bożym, będą je kochać. Sumienie oparte na prawie będzie kontrolować każdy uczynek człowieka.

„JA BĘDĘ ICH BOGIEM”

Wykorzenione zostanie wszelkie bałwochwalstwo, i nie chodzi tu tylko o bogów w sensie religijnym, ale o wszelkich bogów: ekonomicznych, rodzinnych, złotych, idoli życia społecznego itp. To wszystko będzie skupiało się w Bogu Jedynym. Chwała Boża będzie wówczas powszechna wśród ludzi.

„A ONI BĘDĄ MOIM LUDEM”

Nikt nie będzie mógł zachować życia, jeśli nie będzie „ludem Bożym”. Wypełnianie doskonałych praw Bożych spowoduje doskonalenie umysłów i ciał. Już wyżej mówiliśmy, za Hiobem, że *„ciało odzyskiwać będzie młodzieńczą siłę”*. Ci, którzy nie dokonają przemiany swoich serc, będą umierać, jak mówi Izajasz: *„...a kto zgrzeszy, dopiero mając sto lat będzie dotknięty klątwą”* – Izaj. 65:20. Będzie to nie tylko śmierć druga, ale i ostrzeżenie dla żyjących.

„WSZYSCY ONI ZNAĆ MIĘ BĘDĄ”

Powszechna informacja i wiedza przyrównana jest u Joela do *„ducha wylanego na wszelkie ciało”*. Nie chodzi tu tylko o powszechną oświatę w dziedzinie teologii, ale o oczywistość istnienia czasu naprawienia. Związanie Szatana spowoduje, że nie będzie błędnych teorii, zaś zjawisko odmładzania się tych, którzy postępują według prawa Bożego, stanie się dowodem prawdziwości i doskonałości zachodzących przemian.

„GRZECHU NIGDY NIE WSPOMNĘ”

Przeszłość ludzi będzie im darowana, żaden z grzechów nie będzie dalej wpływał na działanie człowieka, który będzie musiał już tylko usunąć to, co sobie zaskarbił w wieku złym. Ale nie oznacza to, że ludzie zapomną o swym marnym bytowaniu w przeszłości. Ten okres grzechu będzie dla ludzi zawsze przestrogą, przypominając, iż nieposłuszeństwo wobec prawa Bożego może spowodować śmierć. To przekonanie sprawi, że śmierć zostanie zniszczona. Zacytujmy 1 Kor.15:26 w przekładzie interlinearnym (werbalnym): *„Ostatnim nieprzyjacielem jest uznanym za bezużyteczną – śmierć”*.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ LUDZI ZA POSTĘPOWANIE

O zniesieniu odpowiedzialności zbiorowej (jeden za drugiego) prorok Jeremiasz tak mówi: *„W owych dniach już nie będą mówili: Ojcowie jedli cierpkie grona, a zęby synów ścierpły, lecz każdy umrze za swoją winę; ktokolwiek spożyje cierpkie grona, tego zęby ścierpną.”* – Jer. 31:29, 30.

DEKLARACJA STWÓRCY

„Tak mówi Pan, który ustanowił słońce, by świeciło w dzień, który wyznaczył księżyc i gwiazdy, by świeciły w nocy, który wzburza morze tak, że szumią jego fale, Pan zastępów jego imię: Jeżeliby te prawa miały się zachwiać przede mną – mówi Pan – to i ród Izraela przestałby być ludem przede mną po wszystkie dni. Tak mówi Pan: Jak nie mogą być zmierzone niebiosa w górze i zbadane fundamenty ziemi w dole, tak i Ja nie odrzucę całego potomstwa Izraela mimo wszystko, co uczynili – mówi Pan – Jer. 31:35-37.

Bolesław Wyłuda
R-
„Straż”